

ЦАРСКИЯТЪ ПРИЯТЕЛЪ

Царь Алиазаръ страшно обичаше да ходи на ловъ. Единъ день, като скиташе изъ гората, придруженъ отъ многобройната си свита, той съгледа единъ грамаденъ глиганъ съ сребърни зжби. Безъ да губи нито минута време, царь Алиазаръ препусна коня си подиръ чудното животно и, увлѣченъ отъ гонитбата, остави далечъ цѣлата си свита. Гората почна да се сгъстява и царьтъ бѣше принуденъ да слѣзе отъ коня си и да продължи да преследва глигана пешкомъ. Най-после той изварди удобенъ моментъ, застана задъ едно дърво и опъна лжка си. Но преди да успѣе да пусне първата стрела, глиганътъ направи единъ завой и се хвърли върху смѣлия ловецъ.

Разбира се, свирепото животно щѣше да разкъса своя неуморимъ преследвачъ, ако въ тая минута изъ гжсталака не се притечеше единъ дърваръ, който съ единъ ударъ на брадвата уби горското чудовище.

Тогава царь Алиазаръ се обърна къмъ дърваря съ следнитѣ думи:

— Извади сребърнитѣ зжби на глигана съ брадвата си и единия дай на мене, а другия задръжъ у себе си. Додето той е въ ржцетѣ ти, азъ ще знаа, че ти си ми най-вѣрния приятелъ въ царството.

Като каза това царьтъ взе единъ зжбъ, хвана подъ ржка дърваря и го отведе при свитата си. И отъ тоя день дърварьтъ седѣше винаги отъ дѣсната страна на царь Алиазаръ и при всички държавни съвещания се слушаше най-вече неговата дума.

Царедворцитѣ и боляритѣ, обаче не можеха да понесатъ тая обида.

— Какъ е възможно такова нѣщо! — шушукаха си тѣ. — Единъ нищо и никакъвъ дърваръ стана изведнажъ най-вѣрния съветникъ на царя. Не, на това трѣбва часъ по-скоро да се тури край!

А отъ всички царедворци и дворяни най-много се ядосваше стариятъ придворенъ съветникъ Думлохъ, който вече не се ползуваше нито съ милостъта, нито съ пода-